

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobkyně: A. Č.**, bytem x, zastoupené Mgr. Alenou Raisovou, advokátkou se sídlem Krhanická 7, 142 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, **za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) C. G. . investiční a. s., IČ: x**, se sídlem x, **2) obec P., IČ: x**, se sídlem x, zastoupená advokátem JUDr. Richardem Syslem, advokátem se sídlem Buzulucká 678/6, 160 00 Praha 6 – Dejvice, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2013, č. j. 165758/2012/KUSK-DOP/Lac,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2013, č. j. 165758/2012/KUSK-DOP/Lac, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám její zástupkyně Mgr. Aleny Raisové, advokátky, na náhradě nákladů řízení částku 19.456 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 23. 10. 2013 se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 30. 1. 2012, č. j. MUCE 65617/2011-280.11-Šo, (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) s tím, že bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou. Prvoinstančním rozhodnutím bylo povoleno užívání stavby „obslužná

komunikace v lokalitě Za Vápenkou – P. II“ na pozemcích parc. č. x v katastrálním území a obci P.

Žalobkyně v žalobě zrekapitulovala průběh kolaudačního řízení, které vyústilo ve vydání prvoinstančního rozhodnutí, a dále průběh stavebního řízení, jež tomuto kolaudačnímu řízení předcházelo. Žalobkyně dále uvedla, že je vlastníkem pozemku v katastrálním území a obci P. parc. č. x (zahrada o výměře 955 m²), na kterém byla postavena stavba, o jejíž kolaudaci bylo rozhodnuto prvoinstančním rozhodnutím.

Žalobkyně napadenému rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, vytýkala, že s žalobkyní nebylo v kolaudačním řízení jednáno jako s účastníkem řízení a že její odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo žalovaným nesprávně označeno jako nepřípustné. Správní orgány nepřezkoumaly faktický rozsah kolaudované stavby a nezohlednily skutečnost, že kolaudovaná stavba se částečně nachází na pozemku žalobkyně (a to aniž by byla jakkoli upravena práva stavebníka k cizímu pozemku), a rozhodovaly pouze na základě tvrzení a důkazů předložených v kolaudačním řízení stavebníkem. Stavebník předložil geometrický plán vypracovaný Ing. P. K. ze dne 21. 2. 2011, na kterém je zachycena komunikace na pozemcích parc. č. x a parc. č. x. Komunikace naopak není na tomto geometrickém plánu zachycena na pozemcích parc. č. x, na kterých je však fakticky rovněž postavena, neboť na tomto pozemku byla vystavěna opěrná zeď, jejíž nezbytnost vyplynula ze zvoleného způsobu řešení stavby v kopcovitém terénu (zvednutí cesty). Opěrná zeď je tak nepochybně součástí cesty a stojí na pozemku žalobkyně. Na další části pozemku žalobkyně bylo provedeno tzv. vysvahování, které je rovněž součástí cesty. Těleso kolaudované stavby místní komunikace je dle § 11 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) ohraničeno spodním okrajem a vnějšími okraji stavby pozemní komunikace, kterými jsou vnější okraje zaoblených hran zářezů či zaoblených pat náspů, vnější hrany silničních nebo záchytných příkopů nebo rigolů nebo vnější hrany pat opěrných zdí, tarasů, koruny obkladních nebo zárubních zdí nebo zářezů nad těmito zdmi. Dvourozměrný geometrický plán předložený v kolaudačním řízení přitom nezachycuje celou situaci stavby, neboť v daném případě byla vozovka komunikace postavena cca 2,5 m nad úroveň sousedních pozemků (včetně pozemku žalobkyně), stavba komunikace se tedy nemohla obejít bez vysvahování nebo opěrné zdi, na pozemku žalobkyně bylo tedy provedeno částečné vysvahování a dále byla vystavěna opěrná zeď, která tedy stojí na pozemku žalobkyně a dále na pozemku parc. č. x.

Žalobkyně dále uvedla, že ve věci stavby předmětné komunikace proběhla dvě kolaudační řízení, v prvním z nich bylo se žalobkyní jednáno jako s účastníkem řízení a ve druhém, ve kterém bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, již s žalobkyní jako s účastníkem řízení jednáno nebylo. Městský úřad Černošice přitom ve svém sdělení ze dne 3. 5. 2013 k výzvě žalovaného uvedl, že žalobkyně měla být dle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) přizvána jako účastník kolaudačního řízení a rovněž že je osobou oprávněnou k podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. S žalobkyní mělo být proto jednáno jako s účastníkem řízení.

Žalobkyně má tedy za to, že kolaudovaná komunikace je z části postavena na jejím pozemku a že kolaudovanou stavbou byla dotčena její vlastnická a související práva, proto navrhla napadené rozhodnutí zrušit a zrušit rovněž prvoinstanční rozhodnutí.

Žalovaný s žalobním návrhem nesouhlasil a ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že ze správního spisu je zřejmé (zejména z geometrických plánů, plánů skutečného provedení stavby, prvoinstančního rozhodnutí), že stavba předmětné komunikace nezasahuje do pozemku parc. č. x ve vlastnictví žalobkyně. Opěrná zeď vybudovaná se souhlasem žalobkyně, která se nachází na pozemku žalobkyně a která je ve vlastnictví žalobkyně, není součástí kolaudované stavby. Otázka vlastnictví opěrné zdi byla řešena rozsudkem Okresního soudu Praha – západ ze dne 2. 7. 2008, č. j. 4 C 46/2007-112, ve kterém bylo konstatováno, že opěrná zeď není samostatnou věcí, jejím hlavním smyslem a důvodem její existence je opora a ochrana pozemku a je tak součástí pozemku, na kterém se nachází, tudíž je vlastnictvím žalobkyně. Opěrná zeď nebyla předmětem stavebního povolení a nebyla zhotovena v rámci akce, která byla předmětem kolaudačního řízení. Žalobkyně se snaží prokázat, že opěrná zeď zbudovaná na pozemku žalobkyně je součástí kolaudované stavby, přičemž mylně argumentuje ustanovením § 11 zákona o pozemních komunikacích, které však dopadá pouze na komunikace mimo území zastavěné nebo zastavitelné. Z náhledu do katastrální mapy je patrné, že předmětná komunikace prochází zastavěným případně zastavitelným územím, ustanovení § 11 zákona o pozemních komunikacích proto nelze na daný případ aplikovat.

Žalovaný dále reagoval na argumentaci žalobkyně, že ve věci proběhla dvě kolaudační řízení, přičemž v prvním z nich bylo s žalobkyní jednáno jako s účastníkem řízení. V rámci prvního kolaudačního řízení bylo vydáno kolaudační rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 17. 5. 2011, č. j. MEUC-016204/2011-280.11-Ši, přičemž účastníkem tohoto řízení byla mimo jiné i žalobkyně. Uvedené rozhodnutí však trpělo celou řadou vad, konkrétně vycházelo z neúplných zjištění, a proto bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 10. 2011, č. j. 172514/2011/KUSK-DOP/Lac, uvedené kolaudační rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Žalobkyně byla vzhledem k výše uvedeným nedostatkům chybně považována za účastníka řízení, důvod, proč ji správní orgán jako účastníka označil, však nebylo možné z předložených podkladů přezkoumat. Pokud jde o žalobkyní zmíněné sdělení Městského úřadu Černošice ze dne 3. 5. 2013, č. j. MUCE 18278/2013 OSU, tak z tohoto sdělení je patrné, že správní orgán se vůbec nezabýval otázkou, na základě jakého zákonného ustanovení by žalobkyně měla být účastníkem řízení a uvedl pouze úvahu, že pokud byla žalobkyně účastníkem prvního kolaudačního řízení, měla být taktéž účastníkem následného kolaudačního řízení a odkázal na ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu. Při posuzování možného účastenství tedy správní orgán prvního stupně naprosto opomněl znění ustanovení § 78 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“), který taxativně stanoví účastníky kolaudačního řízení. Žalovaný k tomuto sdělení nepřihlížel, neboť závěr správního orgánu prvního stupně je zcela zjevně v rozporu s právními předpisy. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítnul.

Osoba zúčastněná na řízení č. 1 ve svém vyjádření uvedla, že se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného a zdůraznila, že napadené rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí byla dle jejího přesvědčení vydána řádně, přičemž žalobkyně nebyla zcela správně považována za účastníka řízení. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 dále uvedla, že má za to, že by žaloba měla být v celém rozsahu zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení č. 2 ve svém vyjádření argumentovala shodně jako žalovaný a nadto uvedla, že žalobkyně nepodala dle obsahu podání odvolání, ale pouze podnět k přezkumu dle § 94 a násl. správního řádu, a toto podání proto nemělo být jako odvolání vůbec posuzováno. Osoba zúčastněná na řízení č. 2 dále doplnila argumentaci žalovaného, když uvedla, že dle územního plánu obce P. se stavba předmětné komunikace nachází v zastavěném/zastavitelném území a opěrná zeď a vysvahování proto nejsou součástí komunikace.

V replice se žalobkyně s obsahem vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení neztotožnila. Nejprve zdůraznila, že o tom, zda opěrná zeď je či není součástí předmětné stavby komunikace, nebylo do dnešního dne meritorně rozhodnuto, pokud se touto otázkou zabývaly již dříve obecné soudy, pak pouze jako otázkou prejudiciální. Žalobkyně je toho názoru, že opěrná zeď je součástí kolaudované stavby, svůj závěr opřela o faktický stav, o ustanovení § 12 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, které stanoví, že součástmi místní komunikace jsou mimo jiné i opěrné, zárubní, obkladní a parapetní zdi, a dále judikaturu, konkrétně rozhodnutí provorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 1922, sp. zn. 13222/22, ve kterém byl vysloven názor, že „...zeď, která je po stránce stavebně – technické součástí tělesa veřejné komunikace, je nutno posuzovat jako stavbu veřejné komunikace.“ Opěrnou zeď, která je nepochybně součástí obslužné komunikace, vybudoval stavebník nad rámec stavby, pro kterou bylo vydáno stavební povolení. Výstavbu opěrných zdí vyprojektoval sám stavebník a jejich vybudování navrhl pro místa, která si to vyžádají. Výstavbu opěrné zdi si vyžádala „situace stavby“ v místě bezprostředně přiléhajícím k pozemku ve vlastnictví žalobkyně, a to v důsledku provádění stavby v rozporu se stavebním povolením – tedy v důsledku okolností, které přivodil stavebník. Stavba opěrné zdi pak byla stavebníkem provedena bez souhlasu žalobkyně, v rozporu se stavebním povolením a tudíž nebyla ani součástí kolaudačního řízení. U zmíněné opěrné zdi nejsou do dnešního dne upraveny poměry mezi stavebníkem a vlastníkem pozemku. Popsaným postupem neoprávněně zasáhl do práv žalobkyně nejprve stavebník a poté správní orgán tím, že znemožnil žalobkyni hájit svá práva v rámci kolaudačního řízení. Žalobkyně proto nadále setrvala na svých žalobních námitkách.

Z předložených správních spisů vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Stavební úřad Jesenice rozhodnutím ze dne 31. 8. 2000, č. j. 370/00/M, povolil stavbu: STL plynovod a obslužná komunikace v lokalitě „Za Vápenkou – P- II“ na pozemcích parc. č. x v katastrálním území P. (dále jen „stavba komunikace“) a stanovil bližší podmínky k provedení stavby. Z tohoto rozhodnutí, z technické zprávy a ani ze situačního výkresu, na které stavební povolení odkazuje, neplyne, že by součástí stavby měla být při hranici s pozemkem žalobkyně stavba opěrné zdi. Ve vztahu k pozemku žalobkyně lze ze situačního

výkresu plyne pouze to, že v zatáčce nacházející se v blízkosti pozemku žalobkyně parc. č. x se má nacházet vysvahování. Jediná zeď, o které se zmiňuje technická zpráva a zakresluje ji i situační výkres, je zárubní zeď, která je navržena v pravé části ve 105 m až 124 m, a to z důvodu ochrany pozemku parc. č. x před zásahem terénními úpravami.

Z rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 13. 8. 2010, č. j. MEUC-031820/2010-280.11-Šo, dále plyne, že tímto rozhodnutím byla povolena změna stavby komunikace před jejím, která spočívá v rozšíření komunikace na 6 m pro vyhýbání vozidel s tím, že v této rozšířené části nebude realizován chodník. Z projektové dokumentace, na kterou rozhodnutí odkazuje, pak vyplývá, že tato změna se týká části komunikace, která s pozemkem žalobkyně parc. č. x nesousedí. Z této dokumentace současně plyne, že jediná zeď, která je v projektu zakreslena je umístěna na pozemku parc. č. x, který není ve vlastnictví žalobkyně, ale s pozemkem žalobkyně přímo sousedí, a dále že v zatáčce nacházející se v blízkosti pozemku žalobkyně parc. č. x se má nacházet vysvahování, které zasahuje do pozemku žalobkyně parc. č. x.

Stavba komunikace byla následně kolaudována nejprve rozhodnutím Městského úřadu Černošice ze dne 17. 5. 2011, č. j. MEUC-016204/2011-280.11-Ši, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 10. 2011, č. j. 172514/2011/KUSK-DOP/Lac, zrušeno a řízení bylo zastaveno. Žalobkyně byla v tomto řízení považována za účastníka řízení.

Dne 30. 1. 2012 bylo pak vydáno druhé kolaudační rozhodnutí, kterým bylo povoleno užívání stavby „obslužná komunikace v lokalitě Za Vápenkou – P. II“ na pozemcích parc. č. x dle geometrického plánu č. 1152-8/2011 v katastrálním území P.. Stavba obsahuje vozovku s živičným povrchem a chodník ze zámkové dlažby. Oproti schválené projektové dokumentaci byly schváleny tyto změny: prodloužení chodníku na pozemek parc. č. x v katastrálním území P.. Žalobkyně nebyla označena jako účastník řízení. Z geometrického plánu č. 1152-8/2011 zpracovaného společností G. geodetická kancelář s. r. o., který byl ověřen Ing. P. K. dne 24. 2. 2011 přitom plyne, že nové hranice dělených pozemků jsou dány krajem vozovky, který do pozemku žalobkyně parc. č. x nezasahuje.

Součástí správního spisu je dále dokumentace skutečného provedení stavby (situace) zpracovaná Ing. M. D., označená datem 1/2011, na níže je červenou čarou znázorněn průběh stavby komunikace s tím, že podle této situace komunikace nezasahuje do pozemku žalobkyně.

Dne 21. 3. 2012 adresovala žalobkyně žalovanému prostřednictvím Městského úřadu v Černošicích podání označené jako „Podnět A. Č.,x, k přezkoumání rozhodnutí podle § 94 a násl. správního řádu“, směřující proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalovaný žalobkyni v reakci na toto podání adresoval sdělení, že neshledal rozpor prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy. Na to žalovaná reagovala podáním ze dne 29. 5. 2012, ve kterém se domáhala na žalovaném toho, aby bylo její podání ze dne 21. 3. 2012 posouzeno jako odvolání ve smyslu § 37 správního řádu. Dne 21. 8. 2013 vydal žalovaný rozhodnutí o zamítnutí odvolání, které je nyní napadeno touto žalobou.

Při jednání soud provedl důkaz fotografiemi lokality, záznamem kontrolního měření změn zpracovaným Ing. K. F.(kontrolní zaměření stávajících plotů) dne 23. 10. 2006 a rozsudky Okresního soudu Praha – západ ze dne 2. 7. 2008, č. j. 4 C 46/2007 – 112, a Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2009, č. j. 23 Co 491/2008 – 145.

Krajský soud v Praze přezkoumal žalobu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že je důvodná.

Žalobkyně své účastenství v kolaudačním řízení dovozovala zejména z toho, že se na jejím pozemku nachází opěrná zeď a vysvahování, které jsou dle jejího přesvědčení součástí kolaudované stavby. Žalobkyně argumentovala nejprve ustanovením § 11 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, toto ustanovení a ani ustanovení § 12 odst. 1 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, kterým žalobkyně argumentovala posléze, je však z pohledu dané věci v zásadě irelevantní, neboť tato ustanovení vymezují pojmy těleso místní komunikace a součásti místní komunikace pro účely vymezení jejich vlastnictví či pro účely vymezení toho, co je samostatnou věcí a co nikoli. Činí tak zejména pro účely vyjasnění toho, na co všechno se budou vztahovat pravidla obsažená v zákoně o pozemních komunikacích. Z hlediska veřejného práva a z hlediska posuzované věci jsou však podstatné jiné, a to následující skutečnosti.

Soud předesílá, že daný případ posuzoval s ohledem na přechodné ustanovení § 190 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon účinný od 1. 1. 2007“), podle kterého se u staveb pravomocně povolených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona provede kolaudační řízení podle dosavadních právních předpisů, na základě právní úpravy účinné do 31. 12. 2006.

Podle § 78 odst. 1 stavebního zákona účinného do 31. 12. 2006 jsou účastníky kolaudačního řízení: stavebník, vlastník stavby, uživatel (provozovatel), je-li v době zahájení řízení znám, a vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno.

Podle § 81 odst. 1 stavebního zákona účinného do 31. 12. 2006 kolaudačním řízením stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení.

Z uvedených ustanovení předně plyne, že aby mohl žalovaný učinit závěr, že žalobkyně nebyla účastnicí kolaudačního řízení a tedy její odvolání bylo třeba posoudit jako nepřípustné, musel mít na jisto postaveno, že žalobkynin pozemek parc. č.x není pozemkem, na kterém je umístěna kolaudovaná stavba. Při této úvaze přitom nelze vyjít pouze z toho, na jakých pozemcích byla kolaudovaná stavba umístěna a povolena, ale je třeba vzít také v úvahu skutečné umístění a povolení stavby, a to včetně všech jejích stavebně – technických

součástí. Tento závěr je podpořen i ustanovením § 81 odst. 1 stavebního zákona účinného do 31. 12. 2006, podle něhož se v kolaudačním řízení zkoumá, zda skutečně provedená stavba odpovídá dokumentaci ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Proto také je součástí kolaudačního řízení ústní jednání spojené s místním šetřením (§ 80 odst. 1 stavebního zákona účinného do 31. 12. 2006), při kterém je třeba ověřit, jak byla stavba ve skutečnosti provedena. Není možné se spolehnout pouze na předloženou dokumentaci a zcela formálně vyjít jen z toho, že daná komunikace na pozemku žalobkyně v příslušných geodetických zaměřeních zakreslena není, a to zejména v situaci, kdy účastník řízení aktivně poukazuje na nedostatečnost takových podkladů.

Z protokolu o místním šetření konaném dne 12. 1. 2012 plyne konstatování, že stavba je provedena dle stavebního povolení ze dne 31. 8. 2000 a jeho změny ze dne 13. 8. 2010, a to dle projektové dokumentace potvrzené stavebním úřadem. Z důkazů provedených při soudním jednání však plyne, že tomu tak zjevně není. Součástí předmětné projektové dokumentace totiž bylo provedení vysvahování, a to až na pozemek žalobkyně. Takové vysvahování však provedeno nebylo a na místo toho byla na pozemku žalobkyně vystavěna opěrná zeď. V návaznosti na toto zjištění se soud zabýval otázkou, zda tato zeď je či není součástí komunikace. Posuzoval proto otázku časové a věcné souvislosti výstavby komunikace a zdi a dospěl k závěru, že tato souvislost je dána v obou prvcích. Z provedených důkazů (z rozsudků obecných soudů, potažmo z důkazů v tomto řízení provedených) jednak vyplynulo, že zeď byla vystavěna v době výstavby komunikace. Z - k důkazu provedené - fotodokumentace je pak patrná i věcná souvislost obou staveb, kdy bez stavby předmětné zdi by se zmíněná komunikace v prudkém svahu nepochybně sesunula. Tento závěr potvrzují i skutkové závěry uvedené ve zmiňovaných rozsudcích obecných soudů.

Popsaná odchylka od stavebního povolení spočívající ve výstavbě zdi ovšem neprošla procesem změny stavby před jejím dokončením. Tuto odchylku přitom měl v kolaudačním řízení zjistit již stavební úřad. Pokud ten tak neučinil, bylo s ohledem na námitky žalobkyně na žalovaném, aby skutková zjištění potřebná pro stanovení okruhu účastníků řízení odpovídajícím způsobem doplnil. Jestliže tak neučinil a bez dalšího uzavřel, že pozemek žalobkyně není kolaudovanou stavbou dotčen, vyšel při této úvaze z nedostatečných podkladů.

K druhé námitce žalobkyně, ve které své účastenství odvozovala od účastenství v prvním kolaudačním řízení, soud pouze ve stručnosti uvádí, že tato úvaha správná není. Správního orgánu totiž v principu nelze upírat možnost napravit své dřívější procesní pochybení, a to za předpokladu že změnu ve svém postoji náležitě procesně zpracuje a vysvětlí.

S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že žalobkyně v dané věci měla být účastnicí kolaudačního řízení, neboť kolaudovaná stavba se z části nacházela na jejím

pozemku. Rozhodnutí žalovaného, který její odvolání zamítl jako nepřipustné je tudíž nezákonné a proto je soud zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Vysloveným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Pro další řízení soud nad rámec rozhodovacích důvodů upozorňuje na skutečnost, že na základě skutečností zjištěných obecnými soudy lze uzavřít, že žalobkyně s výstavbou zdi souhlasila.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 19.456 Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč a z odměny advokáta ve výši 16.456 Kč, jež zahrnuje čtyři úkony právní služby po 3.100 Kč *[převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky a účast u soudního jednání dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů]*; dále se výsledná částka sestává ze čtyř paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, vše zvýšeno o částku 2.856 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Důvod k navýšení odměny za sepsání repliky, jak žalobkyně požadovala, přitom soud neshledal. Osoby zúčastnění podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení nemají, protože jim soud neuložil žádnou povinnost.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. ledna 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová